

قَالَ الْمَأْمُورُ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۝ قَالَ

ਉਨ੍ਹोंने कहा, ਕਿ “ਭਮਨੇ ਨਹੀਂ ਬਤਾ ਦਿਯਾ ਥਾ ਆਪਕੋ, ਕਿ ਆਪ ਨ ਕਰ ਸਕੋਗੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹ ਕਰ ਸਭਰ” (੭੫) ਆਖੇ ਕਿ “ਅਗਰ

إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۚ قَدْ بَلَغْتَ

ਅਭ ਮੈਂਨੇ ਆਪਸੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭਾ, ਤੋ ਆਪ ਸਾਥ ਨ ਰਭਿਯੇਗਾ ਮੁਝਕੋ. ਭਿਵਾਸ਼ੁਭਭ ਆਪਨੇ

مَنْ لَدُنِّي عَذْرًا ۝ فَانْطَلَقَا ۚ حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ

ਮਾ'ਜ਼ੁਰੀ ਮੇਰੀ ਵਯਭਸੇ ਈਨ੍ਹਿਭਾਕੋ ਪਹੁੰਚਾਈ” (੭੬) ਤੋ ਈਨ੍ਹੋਂ ਯਭ ਪੜੇ... ਯਭਾਂ ਤਕ ਕਿ ਯਭ ਆਭੇ ਂਕ ਆਭਾਈਵਾਭੋਂਮੈਂ,

اسْتَطَعْنَا أَهْلَهَا فَبِأَوَّارٍ أَنْ يُصَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا

ਤੋ ਭਾਨਾ ਮਾਂਗਾ ਵਭਾਂ ਵਾਭੋਂਸੇ, ਤੋ ਸਭਨੇ ਈਨ੍ਕਾਰ ਕਰ ਦਿਯਾ ਈਨ੍ਕੀ ਮਭਮਾਨਦਾਰੀ ਕਰਨੇਸੇ, ਫਿਰ ਪਾਯਾ ਆਭਾਈਮੈਂ ਂਕ ਈਵਾਰ,

يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ ۚ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ

ਕਿ ਯਿਰਾ ਯਾਭਤੀ ਭੇ, ਤੋ ਈਸਕੋ ਭਭਾ ਕਰ ਦਿਯਾ. ਕਭਾ ਮੂਸਾਨੇ, “ਅਗਰ ਆਪ ਯਾਭਤੇ, ਤੋ ਭੇ ਭੇਤੇ ਈਸ ਪਰ

أَجْرًا ۝ قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنَكَ ۚ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ

ਮਝਫ਼ੂਰੀ” (੭੭) ਯਵਾਭ ਦਿਯਾ, ਕਿ “ਯਭ ਮੇਰੀ ਆਪਕੀ ਯੁਦਾਈ ਭੇ. ਅਭੀ ਮੈਂ ਭਤਾਭੇ ਟੇਤਾ ਈ ਆਪਕੋ ਅਸ਼ਵੀ

مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ۝ أَمَّا السَّفِينَةُ ۖ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ

ਭਾਤ ਯਿਸ ਪਰ ਤੁਮ ਸਭਰ ਨ ਕਰ ਸਕੇ (੭੮) ਵੋਭ ਕਸ਼ਤੀ ! ਤੋ ਮਿਰਕੀਨ੍ਹੋਂਕੀ ਥੀ

يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرْدَتْ أَنْ أَعْيِبَهَا وَكَانَ وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ

ਯੋ ਈਰਿਯਾਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰਤੇ ਥੇ, ਤੋ ਮੈਂਨੇ ਯਾਭਾ ਕਿ ਈਸਕੀ ਂਭਦਾਰ ਕਰ ਫ਼ੁੰ, ਕਿ ਈਨ੍ਕੇ ਈਧਰ ਂਕ ਭਾਦਸ਼ਾਭ ਥਾ,

يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ۝ وَأَمَّا الْغُلَامُ ۖ فَكَانَ أَبُوهُ تُومَانٍ

ਯੋ ਪਕਭ ਭੇਤਾ ਭੇ ਭਰ ਕਸ਼ਤੀਕੋ ਯਭਰਈਸ਼ਤੀ (੭੯) ਔਰ ਭਭਕਾ ! ਤੋ ਈਸਕੇ ਮਾਂ-ਭਾਪ ਈਮਾਨਵਾਭੇ ਥੇ,

فَخَشِينَا أَنْ يُرْهَقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ۚ فَأَرَادْنَا أَنْ يُبَيِّدَهُمَا

ਤੋ ਭਮਨੇ ਭਤਰਾ ਟੇਭਾ ਕਿ ਯਭਾ ਟੇ ਈਨ੍ਹੋਂ ਸਰਕਸ਼ੀ ਔਰ ਕੁਝਮੈਂ (੮੦) ਤੋ ਭਮਨੇ ਯਾਭਾ ਕਿ ਭਈਭ ਟੇ ਈਨ੍ਹੋਂ

رَبُّهُمَا خَيْرٌ مِمَّنْ زَكَوَةٌ ۚ وَأَقْرَبُ رَحْمًا ۝ وَأَمَّا الْجِدَارُ ۖ فَكَانَ

ਈਨ੍ਕਾ ਪਰਵਰਈਗਾਰ ਈਸਸੇ ਭੇਭਤਰ ਪਾਕੀਯਗੀਮੈਂ, ਔਰ ਯ੍ਰਯਾਈ ਰਭਮ ਈਭ (੮੧) ਔਰ ਈਵਾਰ ! ਤੋ ਵੋਭ

لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ ۖ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزُ لَهُمَا وَكَانَ

ਈ ਯਤੀਮ ਭਯ੍ਰ੍ਹੋਂਕੀ ਥੀ ਈਸ ਸਭਰਮੈਂ, ਔਰ ਈਸਕੇ ਨੀਯੇ ਈਨ੍ਕਾ ਭਯਾਨਾ ਥਾ, ਔਰ ਈਨ

أَبُوهُمَا صَالِحًا ۖ فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا

કા બાપ લિયાકત મન્દ થા, તો ચાહા આપકે રબને કિ પહોંચ જાએ વોહ અપની જવાનીકો, ઓર નિકાલે

كَزْهَمَاهُ رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ ۖ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ۚ ذَٰلِكَ

અપના ખઝાના. રહમત હે આપકે રબકી તરફસે. ઓર યહ સબ મેંને નહીં કિયા અપને હુકમસે. યહ હે

تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ۖ وَيَسْأَلُونَكَ عَنْ ذِي

અસ્લી બાત, જિસ પર આપ સબ્ર ન કર સકે” (૮૨) ઓર દરયાફત કરતે હેં તુમસે

الْقَرْنَيْنِ ۚ قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ۖ إِنَّا مَكِّنَّا لَهٗ فِي

જુલ્કરનેનકે બારેમેં, જવાબ દો “કિ અભી ઝાહિર કિયે દેતા હું તુમ પર ઉનકા વાકેઆ.” (૮૩) બેશક હમને ઝોરદાર કર દિયા થા

الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ۖ فَاتَّبَعِ سَبِيلًا ۖ حَتَّىٰ إِذَا

ઉન્હેં ઝમીનમેં, ઓર દે દિયા થા હર ચીઝકા એક રાસ્તા (૮૪) તો પીછે ગએ વોહ એક રાસ્તેકે (૮૫) યહાં તક કિ જબ

بَلَغَ غَرْبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حِجَابٍ ۖ وَوَجَدَ

પહોંચે સૂરજ ડૂબનેકી જગહ, ઉસકો પાયા કિ ડૂબતા હે એક ચશમેમેં સિયાહ કીચડકે, ઓર પાયા

عِنْدَهَا قَوْمًا ۚ قُلْنَا يٰذَا الْقَرْنَيْنِ ۖ إِنَّمَا أَنْتَ مُعَذِّبٌ وَإِنَّمَا آت

ઉસકે પાસ એક કોમ... હમને હુકમ દિયા કિ એ જુલ્કરનેન, યા ઉન્હેં સજા દો ઓર યા

تَتَخَذَنَّ فِيهِمْ حُسْنًا ۖ قَالَ أَأَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ

કરો ઉનમેં ભલાઈ (૮૬) વોહ બોલે, “કિ જિસને અંધેર કિયા, તો ઉસકો હમ સજા દેંગે, ફિર વોહ લોટાયા જાએ

إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ۖ وَأَمَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا

ગા અપને પરવરદિગારકી તરફ, તો વોહ સજા દેગા ઉસે ના કાબિલે બરદાશત (૮૭) હાં જો ઈમાન લાયા ઓર લિયાકતવાલે કામ કિયે

فَلَهُ جَزَاءُ الْحُسْنَىٰ ۖ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا ۖ ثُمَّ أَتَّبَعَ سَبِيلًا ۖ

તો ઉનકે લિયે હે સબ અચ્છા ધવાબ. ઓર બતાએંગે હમ ઉસે અપના આસાન કામ” (૮૮) ફિર પીછે લગે એક રાસ્તેકે (૮૯)

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلَىٰ قَوْمٍ لَّمْ يَجْعَلْ

યહાં તક કિ જબ પહોંચે સૂરજ નિકલનેકી જગહ, તો ઉસકો પાયા કિ નિકલતા હે એસી કોમ પર, કિ નહીં બનાયા હમને

لَهُمْ مِّنْ دُونِهَا سِتْرًا ۖ كَذَٰلِكَ ۖ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ۖ

ઉનકે લિયે ઉસસે કોઈ આડ (૯૦) યહી બાત હે, ઓર બેશક હમ ઉનકે સાજો સામનસે પૂરે બાખબર થે (૯૧)

ثُمَّ اتَّبَعَ سَبَبًا ۙ حَتَّىٰ إِذَا ابْتَلَعَ يَتَنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا

ફિર પીછે લગે એક રાસ્તેકે (૮૨) યહાં તક કિ જબ પહોંચે દો પહાડોંકે દરમિયાન, તો પાયા ઉનકે ઉધર

تَوَمَّا ۙ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ۙ قَالُوا يَدُّ الْقَرْنَيْنِ ۖ إِنَّ

એક કૌમ, જો સમજતે નહીં મા'લૂમ હોતે કોઈ બાત (૮૩) સબને દરખવાસ્તકી, કિ “એ જુલ્કરનેન, વાકેઆ

يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ

યહ હે કિ યાજૂજ વ માજૂજ બડે ફસાદી હેં ઝમીનમેં, તો કયા હમ મુકરર કર લેં આપકા

خَرَجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ۖ ۙ قَالَ مَا مَكِّيَ فَيَدُّ

કુછ બિરાજ ઈસ પર, કિ આપ બિચવા દેં હમારે ઓર ઉનકે દરમિયાન એક દીવાર” (૮૪) જવાબ દિયા “કિ જો તાકત બખ્શી હે મુઝકો ઉસમેં

رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ۙ ۙ ائْتُونِي

મેરે રબને, વોહ સબસે બેહતર હે, પસ તુમ લોગ મેરી મદદ કરો ઝોરબાઝૂસે, તો મેં બના દૂંતુમહારે ઓર ઉનકે દરમિયાન મઝબૂત રોક (૮૫)

زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا

લે આઓ મેરે પાસ લોહે કી યાદરેં,” યહાં તક કિ જબ બરાબર કર દિયા ઉસે દોનોં પહાડોંકે કનારોંસે, હુકમ દિયા, કિ “સબ લોગ

حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا ۙ قَالَ ائْتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ۙ ۙ فَمَا اسْطَاعُوا

ફૂંકો,” યહાં તક કિ જબ કર દિયા ઉસકો દહકતી આગ, હુકમ દિયા, કિ “લાઓ મેં ઉંડેલ દૂં ઈસ પર પિયલતા તાંબા” (૮૬) તો વોહ સબ ન યહ

أَنْ يَّظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ۙ ۙ قَالَ هَذَا رَحْمَةٌ مِّنْ

સકે ઈસ પર, ઓર ન સૂરાખ કર સકે (૮૭) જુલ્કરનેનને કહા, કિ યહ રહમત હે મેરે

رَبِّي ۖ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ ۙ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ۙ ۙ

રબકી તરફસે. ફિર જહાં આયા મેરે રબકા વા'દા તો યહ રેઝા રેઝા કિયા રખા હે. મેરે પરવરદિગારકા હર વા'દા દુરુસ્ત હે” (૮૮)

وَكُنَّا بَعْضُهُمْ يَوْمِيذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ ۙ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ

ઓર છોડ રખા હમને, કિ કુછકા ઉસ દિન રેલા હોગા દૂસરોં પર, ઓર ફૂંકા ગયા સૂરમેં,

فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ۙ ۙ وَعَرَصْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ عَرُضًا ۙ ۙ

તો ઈકઠ્ઠા કિયા હમને ઉન્હેં યકજા (૮૯) ઓર લે આએ જહન્નમકો ઉસ દિન કાફિરોંકે સામને (૧૦૦)

الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَن ذِكْرِي ۙ وَكَانُوا لَا

વોહ, કિ થીં જિનકી આંખેં પરદેમેં મેરી યાદસે, ઓર વોહ સુન ભી નહીં

يَسْتَطِيعُونَ سَعَاءً ۝۱۱۱ فَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي

સકતે થે (૧૦૧) તો કયા ગુમાન કર લિયા હે જિન્હોને કુફ્ર કિયા, કિ બનાવેં મેરે બન્દોંકો,

مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءُ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ۝۱۱۲ قُلْ هَلْ

મુઝે છોડ કર, અપના દોસ્ત. બેશક હમને તૈયાર કર રખા હે જહન્નમકો કાફિરોંકી મહમાનીકો (૧૦૨) કેહ દો, કિ “કયા

نُبَدِّلُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ۝۱۱۳ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيَّهُمْ فِي الْحَيَاةِ

મેં બતા દૂં તુમ્હેં અમલમેં સબસે ઝ્યાદા દીવાલિયા” (૧૦૩) વોહ જિનકી કોશિશ ગુમ હો ગઈ દુન્યાવી ઝિન્દગીમેં,

الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنََّّهُمْ مُجْسِنُونَ صُنْعًا ۝۱۱۴ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ

ઔર વોહ ખયાલ કર રહે હેં કિ વોહ ખુબ કર રહે હેં કામ (૧૦૪) વોહી હેં જિન્હોને

كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ

ઈન્કાર કર દિયા અપને રબકી આયતોંકા, ઔર ઉસકે મિલનેકા, તો ગારત હો ગએ ઉનકે સબ કામ, તો ન રખેંગે હમ ઉનકા

يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَرَأَاهُم جَزَاءُ هُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا

કયામતકે દિન કોઈ વઝૂન (૧૦૫) યહ ઉનકી સજા હે જહન્નમ, કિ ઉન્હોને કુફ્ર કિયા થા ઔર બના લિયા થા

آيَتِي وَرُسُلِي هُزُورًا ۝۱۱۵ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ

મેરી આયતોં ઔર રસૂલોંકા મઝાક (૧૦૬) બેશક જો માન ગએ ઔર લિયાકતવાલે કામ કિયે, ઉન્હોંકી

لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ۝۱۱۶ خُلِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا

ફિરદોસકે બાગ મહમાની હેં (૧૦૭) હમેશા રહનેવાલે ઉસમેં, ન ચાહેંગે ઉસસે

حَوْلًا ۝۱۱۸ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مَدَادًا لَوُكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفَذَ الْبَحْرُ قَبْلَ

તબદીલી (૧૦૮) કેહ દો કિ અગર હો જાએ સમુન્દર રૌશનાઈ, મેરે રબકે કલિમાતકે લિયે, તો ઝરૂર સમન્દર ખત્મ હે કબલ

أَنْ تَنْفَذَ كَلِمَاتِ رَبِّي وَلَوْ جَنَّا بِثُلَّةٍ مَدَادًا ۝۱۱۹ قُلْ إِنَّمَا أَنَا

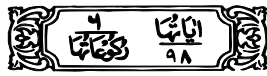
ઇસકે કિ ખત્મ હોં મેરે રબકે કલિમાત, ગો હમ લે આએં ઈસી તરહ મદદકો (૧૦૯) કેહ દો, કિ “મેં બસ

بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَنَنْكَرُ كَانِ يَرْجُوا

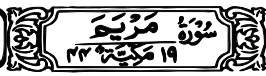
ચેહરા મોહરા રબનેમેં તુમ્હારે રૂપમેં હું, વહી કી જાતી હે મેરી તરફ, કિ તુમ્હારા મા’બૂદ બસ મા’બૂદ અકેલા હે”, તો જો ઉમ્મીદવાર હે

لِقَاءَ رَبِّهِمْ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ۝۱۲۰

અપને પરવરદિગારસે મિલનેકા, તો ચાહિયે કિ કામ કરે લિયાકતવાલા, ઔર ન શરીક કરે અપને રબકી ઈબાદતમેં કિસીકો (૧૧૦)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

સૂરએ મરયમ મક્કિયા

નામસે અલ્લાહકે બડા મહરબાન બખ્શનેવાલા

આયાત ૮૮ સુદૂઅ ૬

كَهَيَّعَ ① ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكِرِيَّا ② اِذْ نَادَى رَبُّهُ

કાફ-હા-યા-ઐન-સુવાદ..(૧).. તઝકિરા હૈ તેરે પરવરદિગારકી રહમતકા, અપને બન્દે ઝકરિયા પર (૨) જબકિ પુકારા થા અપને રબકો

يَدَاءِ خَفِيًّا ۖ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ

धीमी आवाज़से (उ) हुआ, कि “परवरटिगारा बेशक मैं, तो उड़ी कमज़ोर हो चुकी मेरी, और सरने जुड़ापा भडका दिया

شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَايِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٧﴾ وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ

और कभी न रहा तुझसे हुआ की करके परवरटिगारा भड्डम (४) और मुझे डर लगा है कराबतदारोंका

وَرَأَيْتُ وَكَانَتْ أَمْرًا تِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ۝

अपने बा'द, और मेरी बीबी बांजु डी रउ गई, तो तू डी दे दे मुझे अपनी कुदरतसे अक अैसा कामका (प)

يَرْثُنِي وَيَرِثُ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ ۖ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ۝۴ يَذْكُرُ

જો મેરા વારિષ ભી હો ઔર નસ્લે યા'કૂબકા વારિષ ભી હો. ઔર કર દે ઉસકો પરવરદિગારા અપને પસન્દકા” (૬) “ઐ ઝકરિયા,

إِنَّا نَبْشُرُكَ بِغُلَامٍ اِسْمُهُ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ۝

બિલાશુબહ હમ મુઝદા સુનાતે હૈં તુમ્હેં એક લડકેકા, જિનકા નામ હૈં યહ્યા. નહીં પૈદા ફરમાયા હમને ઉનકા પહલે કોઈ હમનામ” (૭)

قَالَ رَبِّ اَنۡيۡ يَكُوۡنُ لِيۡ عِلۡمٌ وَّكَانَتۡ اِمۡرَاتِيۡ عَاۡرِاۡوَقَدۡ بَلَغْتُ

कहा, कि “परवरटिगारा कैसे छोड़ा मेरे लडका ? और मेरी बीबी तो बांज ही रही, और मैं पछोंच युका

مِنَ الْكِبَرِ عِتْيًا^٨ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىٰ هَيْئٍ^٩ وَ

બૃદાપેસે આબિરી હદકો” (૮) ફરમાયા, “યું હી હે.” તુમહારે રબકા ફરમાન હૈ કિ વોહ મુઝ પર આસાન હૈ, ઔર

قَدْ خَلَقْنَاكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ۖ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً

तुमको भी तो मैं पड़ले पैदा कर चुका, डावांकि तुम कुछ भी न थे” (८) अर्ज किया, “परवरदिगारा बता दे मुझको कोई

آيَةُ ۖ قَالَ آيَتُكَ إِلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ۝^{١٠} فَخَرَجَ

નિશાની.” ફરમાયા “તુમ્હારી નિશાની હૈ કિ મત બોલો, લોગોંસે તીન રાત દિન, તનદ્રુસ્ત રહતે હુએ” (૧૦) તો નિકલે

عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْبَحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَأ

અપની કૌમ પર મેહરાબે મસ્જિદ્સે, ફિર ઉન્હેં ઇશારા ક્રિયા, “કિ અલ્લાહકી પાકી બોલતે રહો સબ્હો

બોલી, “ઐ કાશ મૈં મર જાતી ઈસસે પહલે, ઔર હો જાતી ભૂલી બિસરી” (૨૩) તો આવાજ દી ઉનકો

مَنْ تَحْتَهَا إِلَّا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ۝ وَهَزِي

उनके नशेबसे, “कि रंज मत करो, बेशक बड़ा दिया तुम्हारे रबने तुम्हारे नीचे नावा (२४) और छिवाओ अपनी

إِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسْقِطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا ۝ فَكُلِي وَ

तरफ़ बजूरकी जड़को, गिरेंगी ताजा पुष्ता बजूरें (२५) तो खाओ और

اشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا ۚ فَإِمَّا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي

पियो और ठंडक दो अपनी आंखको. फिर अगर देखो किसी बशरको, तो बता दो, कि “मैं ने मन्त मानी

نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أَكَلِمَ الْيَوْمَ أَنْسِيًّا ۝ فَأَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا

हे अल्लाह महरबानके विये रोज़ेकी, तो मैं बात न करूंगी आज किसी ईन्सानसे” (२६) फिर वे आँठ बख्येकी अपनी क्रीमके पास

تَحْمِلُهُ ۚ قَالُوا يُرِيْمُ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا فَرِيًّا ۝ يَا خَتَّ هُرُونَ مَا

गोदमें विये, सब बोले, “ओ मरयम तू तो निहायत बुरा काम कर आँठ (२७) ओ छानकी बहन, न तो

كَانَ أَبُوكَ امْرَأًا سَوْءًا وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَعْثًا ۝ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ ۚ

तेरा बाप बुरा शप्स था, और न तेरी मां बढयलन थी” (२८) तो मरयमने ईशारा किया बख्येकी तरफ़.

قَالُوا كَيْفَ تُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْهَبِّ صَبِيًّا ۝ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ

सब बोले, कि “किस तरह बातचीत करें हम उससे जो गोदमें बख्या है” (२८) बोल पडा वोह बख्या, कि “बिलाशुबल मैं अल्लाहका बन्दा हूँ..

أَتَتْنِي الْكِتَابُ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ۝ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ

उसने ही है मुझे किताब और कर दिया मुझको नबी (३०) और कर दिया मुझे मुबारक जहां भी रहूँ.

وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ۝ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي

और हुक्म दिया है मुझको नमाज व जक़ातका, जब तक जियूँ (३१) और अपनी माँके साथ

وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ۝ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ

ओहसान करनेका, और नहीं किया मुझे जबरदस्ती करनेवाला बदनसीब (३२) और मुझ पर अल्लाहका सलाम है, मेरे मीलादके दिन, और मेरे

أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ۝ ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ

विसावके दिन, और जिस दिन उठाया जाँगा ज़िन्दा” (३३) यह हैं ईसा इरज़न्दे मरयम. ठीक ठीक

الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ۝ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ

भात, कि जिसमें शक्की लोग ईप्तिवाफ़ करते हैं (३४) अल्लाहको जेबा नहीं, कि ईप्तिथार इरमाओ ओवाह.

سُبْحَنَهُ ۖ إِذَا قُضِيَ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ۖ وَإِنَّ

પાકી હે ઉસકી, જબ તે ફરમા લિયા કિસી ચીઝકો, તો બસ ફરમા દેતા હે ઉસે, કિ 'હો જા', તો વોહ હો જાતી હે (૩૫) ઔર બેશક

اللَّهُ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوا هَذَا صِرَاطَ مُسْتَقِيمٍ ۖ فَاخْتَلَفَ

અલ્લાહ મેરા પરવરદિગાર ઔર તુમહારા પાલનહાર હે, તો ઉસીકો પૂજો. યહ હે સીધા રાસ્તા (૩૬) ફિર મુખતલિક હો ગયે

الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ

ફિકે ઉનકે દરમિયાન. તો હલાકી હે જિન્હોને ઇન્કાર કિયા, બડે દિનકી

عَظِيمٍ ۖ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصُرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ

હાઝરીસે (૩૭) કયા કેહને હે ઉનકે સુનને ઔર દેખનેકો, જિસ દિન યહ આઅંગે હમારે પાસ, લેકિન અંધેરવાલે

الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ۖ وَأَنْذَرَهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ

આજ તો ખુલી ગુમરાહીમે હે (૩૮) ઔર ડરા દો ઉન્હે પછતાવા કરનેકે દિનસે, જબકિ કામ ખતમ કર

الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۖ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ

દિયા ગયા... ઔર વોહ લોગ ઉસસે ગફલત હીમે હે ઔર માનતે હી નહીં (૩૯) બેશક હમ હી રહ જાઅંગે માલિક

الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ۖ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ

ઝમીનકે, ઔર જો ભી ઉસ પર હે, ઔર હમારે હી તરફ સબ લોટાએ જાઅંગે (૪૦) ઔર તઝકિરા કરો કિતાબમે ઇબ્રાહીમકા...

إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۖ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ

બિલાશુબહ વોહ થે રાસ્તબાઝ નબી (૪૧) જબકિ કહા અપને બાબાકો, "કિ એ બાબા ક્યું પૂજતે હો ? જો ન સુને

وَلَا يَبْصُرُ وَلَا يُعْنِي عَنْكَ شَيْئًا ۖ يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ

ઔર ન દેખે ઔર ન કામ આએ તુમહારે કુછ (૪૨) એ બાબા ! બિલાશુબહ આ ગયા હે મેરે પાસ

الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ۖ يَا أَبَتِ لَا

ઇલ્મકા વોહ હિરસા, જો નહીં આયા તુમ તક, તો મેરે પીછે લગે રહો, મેં લે ચલુંગા તુમકો સીધી રાહ (૪૩) એ બાબા !

تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ۖ يَا أَبَتِ

શૈતાનકો ન પૂજો. કિ શૈતાન તો રહમાનકા નાફરમાન હી રહા (૪૪) એ બાબા !

إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَسْكَ عَذَابٍ مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ

મેં ડરતા હું કિ લગ જાએ તુમહે અઝાબ અલ્લાહ મહરબાનકા, તો હો જાઓ તુમ શૈતાનકે

وَلْيَا ۖ قَالَ أَرَأَيْبَ أَنْتَ عَنِ الْهَقِي يَابُرْهَيْمَ لَيْنَ لَمْ تَنْتَه

‘‘دોસ્ત’’ (۴۲) वोड बोला, कि ‘‘क्या बेरगबत हो गये हो तुम मेरे भुतोंसे ऐ एब्राहीम ? अगर तुम न रुके

لَا رَجُوتَكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ۖ قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ

तो ज़र पथराव करवाँगा तुम्हें, और छोड दो मुझे जमान ऐ दराल तक’’ (४६) जवाब दिया, कि ‘‘तुझे तो मेरा सलाम है. अब भी मैं तेरी

رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ۖ وَأَعْتَزَلَكُمْ وَمَاتَدَّعُونَ مِنْ دُونِ

भक्तिरत के लिये अर्ज करूँगा अपने परवरदिगारसे, कि वोड मुज पर मडरबान ही रखा है (४७) और तुमको भी छोडता हूँ और तुम्हारे भुतोंको भी, जिनकी

اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا ۖ فَلَمَّا

अल्लाहके मुक़ाबिल दुहाई देते हो. और मैं तो दुहाई देता हूँ अपने परवरदिगारकी, कि अनकरीब न रह जाँ अपने रबकी दुहाईकी

اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۖ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَ

ब दौलत मडरूम’’ (४८) युगा-ये जब छोड दिया उनको और उनके भुतोंको ‘‘जिनको मा’भूद मानते अल्लाहके मुक़ाबले पर, तो हमने दिया उन्हें ईरखक व

يَعْقُوبَ ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ۖ وَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا

या’कूब, और उन सबको बनाया नबी (४९) और दिया उन सबको अपनी रहमतसे, और कर दी

لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ۖ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِنَّهُ كَانَ

उनके लिये भुवंद नामवरी (५०) और तजक़िरा करो किताबमें मूसाका, बिलाशुबड वोड थे

فُخْصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ۖ وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ

भरे, और थे रसूल गैबकी भातें बतानेवाले (५१) और आवाज दी हमने उन्हें कोडे तूरके दाहिने ज़ानिबसे,

وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ۖ وَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ۖ وَ

और नजदीक किया उन्हें राजदार बनानेको (५२) और दिया हमने उन्हें अपनी रहमतसे उनका भाई हाज़न नबी (५३) और

ادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا

तजक़िरा करो किताबमें ईस्माईलका. बिलाशुबड वोड वा’देके सख्ये थे, और रसूल थे गैबकी

نَبِيًّا ۖ وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ

भबर देनेवाले (५४) और हुकम देते थे अपने घर घरानोंको नमाज़ व ज़कातका, और थे अपने परवरदिगारके

مَرْضِيًّا ۖ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۖ وَ

यहां पसन्दीदा (५५) और तजक़िरा करो किताबमें ईदरीसका. बिलाशुबड वोड थे रास्तबाज़ नबी (५६) और

رَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ۝ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ

ઉટા લિયા હમને ઉન્હેં ઊંચી જગહ પર (૫૭) યહ સબ હેં જિન પર ઇન્આમ ફરમાયા અલ્લાહને, ગિરોહે અમ્બિયાસે,

مِنْ ذُرِّيَّةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ وَ

આદમકી નસ્લસે. ઔર ઉનકી નસ્લસે જિનકો સવાર કિયા થા હમને નૂહકે સાથ, ઔર ઇબ્રાહીમ વ

إِسْرَءِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ

યા'ફ્રહકી ઔલાદસે, ઔર ઉનસે જિન્હેં હમને રાહ દી, ઔર યુન લિયા. જબ તિલાવત કી જાતી' ઉન પર રહમાનકી આયતેં

خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ ۖ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ

તો ગિર પડે સજદા કરતે હૂએ ઔર રોતે હૂએ (૫૮) ફિર જાનશીન હૂએ ઉનકે બા'દ કુછ નાખલફ, કિ નમાઝેં ગંવા દીં

وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا ۖ إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَ

ઔર શહવતોંમેં લગ ગએ, તો અબ જલ્દ પાએંગે જહન્નમકી વાદી ગય્ઝકો (૫૯) મગર જિસને તૌબા કર લી ઔર ઇમાન સંભાલા ઔર

عَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ۖ جَدَّتْ

લિયાકતવાલે કામ કરને લગા, તો વોહ જાએંગે જન્નતમેં, ઔર ન અંધેર કિયા જાએગા કુછ (૬૦) સદાબહાર

عَدْنِ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ ۚ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ

કે બાગ, જિસકા વા'દા ફરમાયા થા અલ્લાહ મહરબાનને અપને બન્દોંસે ગાએબાના. બિલાશુબહ ઉસકા વા'દા આ કર રહને

مَأْتِيًّا ۖ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً

વાલા હે (૬૧) ન સુનેંગે ઉસમેં ફઝૂલ બાત, બસ સલામ સલામ. ઔર ઉનકી રોઝી હે ઉસમેં સુબહો

وَعَشِيًّا ۖ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ۖ

શામ (૬૨) યહ જન્નત હે, જિસમેં રખેંગે હમ અપને બન્દોંસે ઉસે, જો ડરનેવાલા રહા (૬૩)

وَمَا نُنَزِّلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَبْيُتَاتٌ أَيْدِينَا وَمَا خَلَقْنَا وَمَبْيُتَاتٌ

“ઔર હમ, જિબ્રીલ, નહીં ઉતરતે, મગર આપકે પરવરદિગારકે હુકમસે. ઉસીકા હે જો હમારે સામને હે ઔર જો પીછે હે, ઔર જો ઉસ

ذٰلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ۚ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَبْيُتَاتٌ

કે દરમિયાન હે”, ઔર નહીં હે તુમ્હારા પરવરદિગાર (ભૂલનેવાલા (૬૪) પાલનેવાલા આસ્માનોંકા ઔર ઝમીનકા, ઔર જો ઉનકે

فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ ۖ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ۖ وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ

દરમિયાન હે, તો ઉસકો મા'બૂદ માનો, ઔર જમેરહો ઉસકી ઇબાદત પર. ભલા કયા તુમ જાનતે હો ઉસકા કોઈ હમનામ (૬૫) ઔર જો ઇન્સાન બોલતા હે,

الجنه

قال الم

عَٰذَا مِمَّا مِثْلُ سَوَافٍ ۚ أَخْرِجْ حَيًّا ۝ ۙ وَلَا يَذْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَا خَلَقْنَاهُ

કિ જબ મેં મર ચુકા, તો કયા અનકરીબ ઝિન્દા નિકાલા જાઉંગા (૬૬) કયા યાદ નહીં કરતા વોહ ઇન્સાન, કિ હમને ઉસકો પેદા કરમાયા

مِّن قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ۝ ۙ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ

પહલે પહલ, ઓર વોહ કુછ ભી ન થા (૬૭) હાં તુમહારે પરવરદિગારકી કસમ, હમ ઝરૂર હશર બરપા કરેંગે ઉનકા, ઓર શૈતાનોંકા, ફિર

لَنَحْضُرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثَّتًا ۝ ۙ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ

ઉનકો હાઝિર કરેંગે જહન્નમકે ગિર્દ ઘુટનોંકે બલ (૬૮) ફિર ઝરૂર નિકાલેંગે હમ હર હર શયઆસે,

أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ۝ ۙ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ

જો જ્યાદાસે જ્યાદા બેબાક હે, અલ્લાહ મહરબાન પર (૬૯) ફિર હમ તો જાનતે હી હેં ઉન્હેં જો વહાં

أُولَىٰ بِهَا صِلًى ۝ ۙ وَإِنْ مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا

પહોંચનેકે જ્યાદા હકદાર હેં (૭૦) ઓર નહીં તુમ લોગોંસે કોઈ, મગર વહાં વારિદ હોનેવાલા, તુમહારે પરવરદિગારકા અટલ

مَّقْضِيًّا ۝ ۙ ثُمَّ نُجِى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثَّتًا ۝ ۙ

ફેસલા હે (૭૧) ફિર બચા લે જાએંગે હમ જો ડરતા રહા, ઓર છોડ દેંગે અંધેરવાલોંકો ઉસમેં ઘુટનોંકે બલ (૭૨)

وَإِذَا تَنَالَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا

ઓર જબ તિલાવત કી જાતી હેં ઉન પર હમારી શૌશન આયતેં, તો બોલે જિન્હોંને ઇન્કાર કર રખા હે ઉન્હેં, જો માન ચુકે

أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ۝ ۙ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ

હેં, કિ હમમેં તુમમેં કિસકા મકાન બેહતર હે, ઓર કિસકી મહફિલ આરાસ્તા હે (૭૩) ઓર કિતને તબકે બરબાદ કર દિયે હમને

مِّن قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثْنًا وَرَعِيًّا ۝ ۙ قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ

ઉનકે પહલે, કિ જો સાઝો સામાન વ નુમાઈશમેં કહી અચ્છે થે (૭૪) કેહ દો કિ જો રહા ગુમરાહીમેં,

فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا ۖ هَٰهُنَا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَآيُوعِدُونَ ۖ إِنَّا الْعَذَابُ

તો ઢીલ દેતા હે ઉસકો ખુદાએ મહરબાન ખુબ... યહાં તક કિ જબ દેખ લિયા જિસકા ઉનસે વા'દા કિયા ગયા હે, ખ્વાહ અઝાબ

وَإِنَّا السَّاعَةُ ۖ فَنَسِيحُونَ ۖ مِّنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَأَضْعَفُ جُندًا ۝ ۙ

ઓર ખ્વાહ કયામત, તો જલ્દ હી જાન લેંગે, કિ કિસકા મકાન સબસે બુરા, ઓર કિસકી પાર્ટી સબસે જ્યાદા કમઝોર હે (૭૫)

وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى ۖ وَالْبَاقِيَتِ الصَّالِحَتِ خَيْرٌ

ઓર બઢાએ અલ્લાહ હિદાયત ઉનકી, જિન્હોંને રાહ પાલી. ઓર બાકી રહનેવાલી નેકિયાં જ્યાદા બેહતર હેં,

عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَّرَدًّا ۝۷۹ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَ

તુમહારે પરવરદિગારકે નજદીક ધવાબમેં, ઓર નિહાયત ખુબ હેં અ-જામમેં (૭૬) તો કયા તુમને દેખા કિ જિસને ઇન્કાર કર દિયા મેરી

قَالَ لَا وَتَيْنِ مَالًا وَوَلَدًا ۝۸۰ أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ

આયતોંકા ઓર ડીંગ મારી, કિ મુઝકો ઝરૂર દિયા જાએગા માલ ઓલાદ (૭૭) કયા વોહ ઝંક આયા ગૈબકો, યા લે રખા હે ખુદાએ મહરબાનકે

الرَّحْمَنِ عَهْدًا ۝۸۱ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّكَ مِنَ الْعَذَابِ

યહાં કોઈ અહદ (૭૮) હરગિઝ નહીં અબ હમ લિખ લેતે હેં જો બકતા હે, ઓર ખુબ દરાઝ કરેંગે હમ ઉસકા અઝાબ

مَدًّا ۝۸۲ وَنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ۝۸۳ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(૭૯) ઓર હમ હીરહ જાએંગે માલિક, જો વોહ બકતા હે ઓર વોહ આ ગયા હમારે સામને તન્હા (૮૦) ઓર બના લિયા ઉન્હોને અલ્લાહકો ઇલોહ કર

إِلَهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ۝۸۴ كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ

મુકાબલેકે કરી મા'બૂદ, તાકિ વોહ ઉનકી ઇઝ્ઝત બન જાએ (૮૧) હરગિઝ નહીં. બહોત જલ્દ યહ સારે ખુત અપની મા'બૂદિયતસે ઇન્કાર કર દેંગે,

عَلَيْهِمْ ضِدًّا ۝۸۵ أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ

ઓર હો જાએંગે પુજારિયોંકે ખિલાફ (૮૨) કયા તુમને નહીં દેખા કિ હમને ભેજા શૈતાનોંકો કાફિરોંકે પાસ, કિ ઉન્હેં ખુબ

تَوَزَّهُمْ أَزًّا ۝۸۶ فَلَا تَحْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعِدُّ لَهُمْ عَذَابًا ۝۸۷ يَوْمَ تَحْشُرُهُ

ઉભારતે હેં (૮૩) તો મત જલ્દી કરો ઉન પર, હમ બસ ઉનકી મુદત શુમારી કર રહે હેં (૮૪) જિસ દિનકે હમ હશર

السَّاقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَقَدْ ۝۸۸ وَنَسُوقُ السَّجْرَيْنِ إِلَى جَهَنَّمَ

કરેંગે ડરનેવાલોંકા, ખુદાએ રહમાનકી તરફ વફદકી સૂરતમેં (૮૫) ઓર હાંકા લગાએંગે મુજરિમોંકો જહન્નમકી તરફ

وَرَدًّا ۝۸۹ لَا يَبْلُغُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنْ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ۝۹۰

પ્યાસે.. (૮૬).. ન ઇન્તિયાર રખેંગે શફાઅતકા બજુઝ ઉનકે, કિ જિન્હોંને લે લિયા હે ખુદાએ મહરબાનકે યહાં કોઈ અહદ.. (૮૭)..

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۝۹۱ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ۝۹۲ تَكَادُ السَّمُوتُ

ઓર ફુફાર બક પડે કિ “ઇન્તિયાર કિયા ખુદાએ મહરબાનને ઓલાદકો” (૮૮) “યકીનન તુમ બોલ આએ બગ બેહુદા બોલ” (૮૯) “બસ અબ સારે આસ્માન

يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشُقُ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ۝۹۳ أَنْ دَعَا

ફટ હી પરે ઇસ બાતસે, ઓર ઝમીન પાશ પાશ હી હો જાએ, ઓર સારે પહાડ બિલ્કુલ ઢા હી પરે (૯૦) કિ કેહ ડાલા

لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ۝۹۴ وَمَا يَتَّبِعِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ۝۹۵

ખુદાએ મહરબાનકે લિયે ઓલાદ (૯૧) ઓર નહીં ઝેબા હે ખુદાએ મહરબાનકે લિયે કિ ઇન્તિયાર ફરમાએ ઓલાદ” (૯૨)

كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا ۚ لَقَدْ

સારે જો આસ્માનોં ઔર ઝમીનમેં, નહીં હેં મગર આનેવાલે ખુદાએ મહરબાનકે યહાં બન્દા હો કર (૮૩) ઉસને

أَحْصَاهُمْ وَعَدَّ هَمَّ عَدًّا ۚ وَكُلُّهُمْ إِلَيْهِ يَوْمَ الْقِيَمَةِ فَرْدًا ۚ إِنَّ

બિલાશુબહ ઉન્હેં શુમારમેં લેલિયા ઔર એક એકોગિન લિયા (૮૪) ઔર સબકે સબ હાઝિર હોંગે અલ્લાહકે હુઝૂર કયામતકે દિન તખ્દા (૮૫) બેશક

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ۚ فَإِنَّمَا

જો માન ગએ ઔર લિયાકતકે કામ કિયે, જલ્દ કર દેગા ઉનકે લિયે ખુદાએ રહમાન મહબ્બત (૮૬) તો હમને

يَسِّرُنَا لِبَلْسَانَكَ يُتَبَشَّرُ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرُ بِهِ قَوْمًا لَدًّا ۚ وَكَمْ

આસાન કર દિયા કુરઆનકો તુમહારી ઝબાનમેં, તાકિ ખુશખબરી દો ઉસકી ડરનેવાલોંકો, ઔર ડરાઓ ઉસસે ઝગડાલૂ લોગોંકો (૮૭) ઔર કિતને

أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَوْمٍ هَلْ تَحْسِبُ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ۚ

તબાહ કર દિયે હમને ઉનસે પહલે તબકે. કયા દેખતે હો ઉનમેંસે કિસીકો, યા સુનતે હો ઉનકી કુછ ભનક (૮૮)

سُورَةُ طه ۲۰ مكية ۱۳۵

સૂરએ તાહા મકિય્યા

નામસે અલ્લાહકે બડા મહરબાન બખ્શનેવાલા

આયાત ૧૩૫ રુકૂઅ ૮

طه ۱ مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ۖ إِلَّا تَذَكُّرًا لِّمَن يَخْشَى ۚ

તા-હા... (૧) નહીં નાઝિલ ફરમાયા હમને તુમ પર કુરઆન, કિ મશકકતમેં પડો (૨) મગર વાઅઝ હેં ઉસકે લિયે જો ડરે (૩)

تَنْزِيلًا مِّنْ خَلْقِ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ۚ الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ

યહ ઉતારના હેં ઉસકી તરફસે, જિસને પેદા ફરમાયા ઝમીનકો ઔર સારે બુલન્દ આસ્માનોંકો (૪) ખુદાએ મહરબાનને અર્શ પર

اسْتَوَى ۚ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ

તવજોહ ફરમાઈ (૫) ઉસીકા હેં જો કુછ આસ્માનોં, ઔર જો કુછ ઝમીનમેં હેં, ઔર જો કુછ ઉનકે દરમિયાન હેં, ઔર જો કુછ

الْبَرِّ ۚ وَإِنْ تَجْهَرِبَا لِقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ۚ اللَّهُ لَا إِلَهَ

તહતુષ્પરા હેં (૬) ઔર અગર ઔરસે બોલો, તો ખેર બોલો, કયૂંકિ બિલાશુબહ વોહ તો જાનતા હેં હર છુપે ઢકે કો (૭) અલ્લાહ, કોઈ મા'બૂદ નહીં

إِلَّا هُوَ ۚ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى ۚ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ۚ إِذْ رَأَىٰ

ઉસકે સિવા. ઉસીકે હેં સબ અચ્છે નામ (૮) ઔર કયા આઈ હેં તુમહારે પાસ મૂસાકી બાત ..(૯).. જબકિ

نَارًا فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُم مِّنْهَا بِقَبَسٍ

દેખા આગકો, તો કહા અપની અહલિયાકો, કિ “હહરો, મેંને આગકો દેખા હેં, લાએ દેતા હૂં તુમહારે લિયે ઉસસે કોઈ ચિંગારી,

أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ۝ فَاثْمًا أَتَتْهَا نُورٌ يُنَوِّسِي ۝ إِنِّي أَنَا رَبُّكَ

یا پاજاؤ! آگ کی راہ (۱۰) یوں آئے کہ وہاں سے آئے، تو نیکو کی گئی، کہ “اے موسیٰ (۱۱) بے شک میں تمہارا

فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِأَلْوَادِ الْمُقَدَّسِ طَوًى ۝ وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ

۲۰ ہوں، پس تم اُتار دو اپنے جوتے کہ تم مقدس وادیوں میں ہو (۱۲) اور میں نے تمہیں چنا ہے، تو کان لگا کر سُنو

لِمَا يُوحَىٰ ۝ إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي ۝ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ

جو وحی (۱۳) میں نے آئی کہ اللہ کے علاوہ کوئی اور نہیں ہے، تو میری پوجا کرو، اور پابندی کرو نماز کی

لِذِكْرِي ۝ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِلْحَاجِزِ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا

میری یاد کے لیے (۱۴) بے شک کھاتے آنے والی ہے، کہیں کہیں، میں اسے چھپا رہا ہوں، کہ بھلا دیا جائے ہر ایک، جو

تَسْعَىٰ ۝ فَلَا يَصُدُّكَ عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَيُضِلُّهُ

مہم کر کے (۱۵) تو نہ روکے اس سے وہ، جو اس کو نہیں مانتا، اور گمراہ ہو گیا اپنی خواہش کی، کہ لگا کر دے (۱۶)

وَمَا تِلْكَ بِيَمِينِكَ يُونُسَىٰ ۝ قَالَ هِيَ عَصَايَ ۝ أَتَوَكَّؤُا عَلَيْهَا

اور کیا ہے یہ تمہارے دائیں ہاتھ میں “اے موسیٰ” (۱۷) ہاتھ “یہ میرا عصا ہے، سارا لگاتا ہوں اس پر،

وَأَهْشَىٰ بِهَا عَلَىٰ غَمًى وَلِي فِيهَا مَارِبٌ أُخْرَىٰ ۝ قَالَ أَلْقَاهَا

اور پتے ڈالتا ہوں اس سے اپنی بکریوں پر، اور میرے اس میں اور بھی کام ہے” (۱۸) ڈکھ دیا، کہ “ڈال دو اس کو

يُونُسَىٰ ۝ فَالْقَاهَا فَذَاهِي حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ۝ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ ۝

اے موسیٰ” (۱۹) تو اُٹھو ڈال دیا کہ اسیانک وہاں سے (۲۰) ڈکھ دیا، کہ “اس کو پکڑ لو اور مت ڈرو..

سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ۝ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ وَخَرُجْ

کہ ابھی دم دو بارہ کر دے اس کی پھلنی سیرت (۲۱) اور چڑھ کر اپنے ہاتھ کو اپنے بگولہ کی طرف، نکلے گا

بِضَنَاءٍ مِّنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَىٰ ۝ لِنُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ۝

سجھ، بے خوف. دوسری نشانی (۲۲) تاکہ دیکھاؤں تمہیں اپنی بڑی بڑی نشانیاں سے (۲۳)

اِذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ۝ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ۝

چلے جاؤ فرعون کے پاس کہ وہ سرکش ہو گیا ہے” (۲۴) دُعا کی “پروردگار! بھل دے میرا اپنا سینا (۲۵) اور

يَسِّرْ لِي أَمْرِي ۝ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّنْ لِّسَانِي ۝ يَفْقَهُوا قَوْلِي ۝

آسان کر دے میرے لیے میرا کام (۲۶) اور بھل دے میری زبان کی گھڑ (۲۷) کہ لوگ سمجھیں میری بات (۲۸) اور

اجْعَلْ لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ۖ هَرُونَ أَخِي ۖ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ۖ

કર દે મેરા વઝીર મેરે અપનોસે (૨૯) હારૂન મેરે ભાઈકો (૩૦) તાકત દે ઉસસે મેરી કમરકો (૩૧)

وَاشْرِكْ فِيْ أَمْرِی ۚ كَىْ نُسَبِّحَكَ كَثِيْرًا ۚ وَنَذْكُرَكَ كَثِيْرًا ۚ إِنَّكَ

ઔર શરીકે કાર કર દે ઉન્હેં મેરા (૩૨) કિ હમ લોગ તેરી પાકી બોલતે રહેં ખુબ (૩૩) ઔર તેરા ઝિક કરતે રહેં બહોત (૩૪) બેશક તૂ

كُنْتَ بِنَا بَصِيْرًا ۚ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يٰمُوسَىٰ ۚ وَلَقَدْ مَنَّا

હમારા નિગરાં રહા હેં” (૩૫) જવાબ દિયા, કિ “દિયા ગયા તુમકો તુમહારા મુંહ માંગા એ મૂસા” (૩૬) ઔર બેશક હમ

عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ۚ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ۚ إِنِ انْقَضَىٰ فِيْهِ

ને એહસાન ફરમાયા તુમ પર એક બાર ઔર (૩૭) જબકિ હમને બતાયા તુમહારી માંકો જો બતાના થા (૩૮) કિ ઇન

فِي التَّابُوتِ فَاقْضِ فِيْهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِرِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ

કો સન્દૂકમેં રખો, ફિર સન્દૂકકો દરિયામેં ડાલ દો, ફિર દરિયા સાહિલ પર ફેંક દે, કિ લે ઉસકો

عَدُوِّي وَعَدُوْلَهُ ۚ وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ حَبَّةٌ مِّمِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَىٰ عَيْنِي ۚ

મેરા દુશ્મન, ઔર ઉનકા ભી દુશ્મન. ઔર ડાલ દિયા મેને તુમ પર અપની મહબ્બત, ઔર તાકિ તુમ બનાએ સંવારે જાઓ મેરી નિગરાની મેં.. (૩૯)..

إِذْ تَسْتَشِيْ أَخْثَكَ فَتَقُوْلُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ مَن يَّكْفُلُهُ ۖ فَرَجَعْنَاكَ

જબકિ ચલી તુમહારી બહન, ફિર બોલી, કિ “કયા મેં બતા દૂં તુમ લોગોંકો જો ઇનકી પરવરિશ કરેં?” તો લોટા લાએ હમ

إِلَىٰ أُمِّكَ كَىْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَكَلَّمْتُ نَفْسًا فَتَجَبَّيْنَاكَ فَمِنَ

તુમકો તુમહારી માં તક, કિ ઠંડી હોં ઉનકી આંખેં ઔર રંજ ન પહોંચે... ઔર તુમને માર ડાલા થા એક શખ્સકો, ફિર બચા લિયા હમને

الْعَمِّ وَقَتْنَاكَ فُتُوًّا ۚ فَلَبِثْتَ سِنِيْنَ فِيْ أَهْلِ مَدْيَنَ ۚ ثُمَّ جِئْتَ

તુમ્હેં ગમસે, ઔર તુમહારી હમને આઝમાઈશ ખુબ કર લી... ફિર ઠહરે રહે તુમ કઈ સાલ મદયનવાલોંમેં, ફિર આએ તુમ

عَلَىٰ قَدْرِ يُوسُفَ ۚ وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ۚ إِذْ هَبَّ رِيْحٌ وَأَخْوَكَ

પુખ્તા સિન પર, એ મૂસા (૪૦) ઔર હમને કર લિયા તુમ્હેં અપના (૪૧) લે જાઓ તુમ ઔર તુમહારે ભાઈ

بِالْيَتَىٰ وَلَا تَنِيَا فِيْ ذِكْرِی ۚ إِذْ هَبَّ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ۚ فَقُوْلَا

મેરી નિશાનિયોંકો ઔર સુસ્તી ન કરના મેરી યાદમેં (૪૨) જાઓ ફિરઔન તક કિ વોહ સરકશ હો ચુકા હેં (૪૩) “ફિર બોલો

لَهُ قُوْلًا لَّيْسَ لَكَ يَتَدَكَّرْ أَوْ يَحْشَىٰ ۚ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ يُفْرِطَ

ઉસે નર્મ બોલી, કિ વોહ નસીહત કબૂલ કરે યા ડરસે કામ લે” (૪૪) બોલે “પરવરદિગારા હમ ડરતે હેં કિ ઝૂયાદતી કરે

عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَى ۝ قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْعَى ۝ (۳۷)

ہم پر، یا سرکش ہو جائے گا (۳۷) (۳۷) ہمارے ساتھ ہوں، میں تم دونوں کے ساتھ ہوں (۳۷)

فَأْتِيَهُمْ قَوْلًا مِّنْ رَبِّكَ فَارْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَءِيلَ ۖ وَلَا

تو تم دونوں کو بلاؤ، اور تمہارے رب سے کہو کہ ہمیں بھیج دے (۳۸)

تَعَذِّبُهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِّنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مَنِ اتَّبَعَ

تو تمہیں سزا دی جائے گی، کیونکہ میں تمہیں ایک آیت لایا ہوں اور سلام ہے جو تمہارے پیچھے آئے (۳۹)

الْهُدَى ۝ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَى مَن كَذَّبَ وَتَوَلَّى ۝ (۴۰)

راہِ ہدایت (۴۰) (۴۰) ہمیں وحی ہوئی ہے کہ عذاب ہے جو کفار پر ہے جو انکار کرتے ہیں (۴۰)

قَالَ فَمَنْ رَّبُّكُمْ يُوسَىٰ ۝ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ

کہا تو کہ تمہارا رب کیسا ہے؟ (۴۱) (۴۱) ہمارا رب ہے جو ہر چیز کو دیتا ہے (۴۱)

خَلْقًا ثُمَّ هَدَىٰ ۝ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَىٰ ۝ قَالَ عَمَّا يُدْرِي

خلق کیا تو پھر ہدایت دی (۴۲) (۴۲) کہیں تو ان دوروں کے بارے میں پوچھ رہے ہو (۴۲)

رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنسَى ۝ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ

میرا رب میرے پاس ہے جو میری بات نہیں بھولتا (۴۳) (۴۳) جو تمہارے لیے (۴۳)

الْأَرْضَ مَهْدًا وَأَوَّسَلَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا ۖ وَأَنزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً

زمین کو سہل کر دیا اور تمہارے لیے زمین میں سبیلیں (۴۴) (۴۴) اور آسمان سے پانی (۴۴)

فَاخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّن تَحْتِهَا نَبَاتٍ شَتَّىٰ ۝ كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَامَكُمْ ۚ إِنَّ

پھر ہم نے اس سے (۴۵) (۴۵) کھاؤ اور اپنی جانوروں کو (۴۵)

فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النَّهْيِ ۝ مِّنْهَا خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَ

اس میں (۴۶) (۴۶) ہم نے تمہیں (۴۶)

مِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَىٰ ۝ وَلَقَدْ آتَيْنَا لَكُمْ كُلَّ شَيْءٍ فَكُذِّبَ وَ

اس سے (۴۷) (۴۷) اور (۴۷)

إِنِّي قَالُ أَجِئْتُكُمْ لِيُخْرِجَكُمْ مِّنْ أَرْضِ بَيْتِكُمْ يُوسَىٰ ۝ فَلَمَّا تَبَيَّنَ

میں نے (۴۸) (۴۸) اور (۴۸)

بِسِحْرِ مِثْلِهِ فَأَجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا تُخْلِفُهُ مَحْنٌ وَلَا

ગે તુમ તક જાદૂ એસા હી, તો કર લો હમારે ઓર અપને દરમિયાન એક વક્તકા વા'દા, કિ ન હમ ઉસકે ખિલાફ કરે ઓર ન

أَنْتَ مَكَانًا سَوًى ۝ قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُخْشِرَ النَّاسُ

તુમ, હમવાર મૈદાનમેં (૫૮) જવાબ દિયા કિ તુમહારે વા'દેકા વક્ત મેલેકા દિન હૈ, ઓર યહ કિ લોગ ઇકઠ્ઠા કિયે જાએ

صُحًى ۝ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ۝ قَالَ لَهُمْ مُوسَى

દિન યઢતે યઢતે (૫૯) તો લૌટા ફિરઓન, ફિર યકજા કિયા અપના દાંવ, ફિર આયા (૬૦) ઇન સબકો મૂસાને કહા,

وَيَلِكُمْ لَا تَقْفَرُوا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍ وَقَدْ خَابَ

કિ તુમહારી ખરાબી હો, મત ગઢો અલ્લાહ પર ઝૂટ, કિ તબાહ ફરમાદે તુમહેં અઝાબસે. ઓર બેશક નામુરાદ રહા

مَنْ افْتَرَى ۝ فَتَنَّا زَعْوًا أَمْ لَهُمْ بَيْنَهُمْ أَسْرٌ وَاللَّجْوَى ۝ قَالُوا

જિસને ઇફ્તિરા કિયા (૬૧) ફિર બોલ ચાલકી અપને મુઆમલેમેં બાહમ, ઓર પોશીદા મશ્વરા કિયા (૬૨) બોલે,

إِنْ هَذَا مِنْ لَسِحْرِنِ يُرِيدُنَ أَنْ يُخْرِجُكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا

કિ “યહ દોનોં જાદૂગર હેં, ચાહતે હેં કિ નિકાલ દેં તુમહેં તુમહારી અરાઝીસે અપને જાદૂસે,

وَيَذْهَبَا بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثْلَى ۝ فَاجْمَعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ أَتُوا صَفًّا ۝

ઓર મિટાદેં તુમહારે દીન શરીફકો” (૬૩) તો ઇકઠ્ઠા કર લો અપની અપની તરકીબ, ફિર આઓ પરે લગા કર,

وَقَدْ أَقْلَحَ الْيَوْمَ مَنْ اسْتَعَلَى ۝ قَالُوا يَمُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْقَى وَاقًا

ઓર કામિયાબ આજ વોહ રહા જો બઢ ગયા (૬૪) સબ બોલે, કિ “એ મૂસા, યા તુમ ડાલો યા હમ

أَنْ تَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أُلْقَى ۝ قَالَ بَلْ أَلْقُوا ۝ فَإِذَا حِبَالُهُمْ وَ

લોગ પહલે ડાલે” (૬૫) બોલે “બલકિ તુમ્હી લોગ ડાલો,” તો અચાનક ઉનકી રસ્સિયાં ઓર

عَصَاهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ أَنَّهَا تَسْعَى ۝ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ

છડિયાં, ઉન્હેં ખયાલ હુવા ઉન લોગોંકે જાદૂસે, કિ દૌડતી હેં (૬૬) તો ઝિજકે અપને દિલમેં

خَيْفَةً مُوسَى ۝ قُلْنَا لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى ۝ وَأَلْقِ مَا فِي

ખોંફસે મૂસા (૬૭) હમને ફરમાયા કિ મત ડરો, બિલાશુબહ તુમ્હી ગાલિબ હો (૬૮) ઓર ડાલ દો જો તુમહારે

يَمِينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدٌ سِحْرٌ وَلَا يُفْلِحُ

દાહિને હાથમેં હેં, કિ નિગલ જાએ જો ઇન લોગોંને બનાયા હૈ, ઉન્હોંને જો કુછ બનાયા જાદૂગરકી તરકીબ હૈ. ઓર નહીં કામિયાબ

السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى ۝ فَاَلْقَى السَّحْرَ سُجَّدًا قَالُوا أَمَّا بِرَبِّ

ہوتا جادوگر کبھی آئے (۵۷) تو ڈال دیئے گئے سارے جادوگر سجدہ کرتے ہوئے، بولے سب، کہ ”مان گئے ہم

ہرُونَ وَمُوسَى ۝ قَالَ أَمْتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ أَدْنِ لَكُمْ إِنَّهُ

ہارون و موسیٰ (۵۸) ”تو بولا، کہ ”تو نے مان گئے؟ کبھی اس کے کہ میں آجاتا ہوں تو تمہیں۔ ہمشک

لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَيْكُمُ السَّحْرُ فَلَا قُطْعَنَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلُكُمْ

یہ جڑور تمہارا بڑا ہے، جس نے تم کو جادو سیکھا۔ تو جڑور کاٹو گا تمہارے ہاتھ اور پاؤں،

مِّنْ خِلَافٍ وَلَا وَصَلَبَكُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ وَتَتَعَلَّسَنَّ آيُنَا

اے کھڑکیاں! ہم نے تم پر جادو کیا ہے۔ تمہاری ہاتھوں کے درختوں کے ٹنڈوں پر۔ اور جڑور جان لو گے تو، کہ ہم

أَشَدُّ عَذَابًا وَأَبْقَى ۝ قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلَىٰ مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ

میں کھڑکیاں! ہم نے تم پر جادو کیا، ”کہ ہم ہر گز تم پر نہیں ہار دیں گے تو نے اس پر جو آ گئی ہیں ہمارے

وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ

پاس نیکوئیوں۔ کس سے ہے اس کی جس نے ہمیں پیدا کر دیا، کہ تو کر لے جو تو نے کرنا ہے، تو ہم اس کی دنیاوی زندگی میں کرے گا

الدُّنْيَا ۝ إِنَّا أَمَّا بِرَبِّنَا لَنَغْفِرَ لَكَ خَطِيئَتَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِنَّ مِنَ

(۵۹) ہمشک ہم مان گئے اپنے پروردگار کو، کہ ہم نے تیرے ہمارے ہمارے، اور جس جادو پر تو نے ہمیں مجبور کیا تھا،

السَّحْرِ وَاللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى ۝ إِنَّهُ مَن يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ

اور اللہ بہتر ہے اور ہمیشہ رہنے والا ہے۔ (۶۰) ہمشک بولا جو آئے گا اپنے پروردگار کے پاس مجرم، تو بے شک وہ اس کی

جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَىٰ ۝ وَمَنْ يَأْتِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ

کے لیے جہنم میں ہے، نہ مرے اس میں اور نہ جیے (۶۱) اور جو آئے گا اس کے پاس ماننا ہوگا، کہ لیا کت کے کام

الصَّالِحَاتِ فَأُولَٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَىٰ ۝ جَدُّ عَدْنٍ تَجَرَّى

کر چکا ہے، تو ان کے لیے لیا کت کے درجے ہیں (۶۲) سدا بھار کا آگ، بہتی ہے

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَٰلِكَ جَزَاءُ مَنْ تَزَكَّىٰ ۝

جس کے نیچے نہریں، اس میں ہمیشہ رہنے والے۔ یہ ہے پناہ ہے اس کا کہ پاکیزہ ہو گیا (۶۳)

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنِ اسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ

اور آواز دیا ہم نے موسیٰ کو کہ اس کے اپنے بندوں کو، کہ راتوں رات نکال لے جو آئے میرے بندوں کو، یوں کہے کہ تو ان کے

طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفُ دَرَكًا وَلَا تُخْشَى ۝ فَاتَّبَعَهُمْ

લિયે એક ખુશ્ક રાસ્તા દરિયામાં. ન તુમ્હેં ડર હોગા કિ કિસીકે હાથ લગો, ઓર ન ખતરા હોગા (૭૭) ફિર પીછા કિયા ઉન

فَرَعَوْنَ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ مِنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ۝ وَأَصْلَلْ

લોગોંકા ફિરઓનને અપને લશ્કરિયોંકે સાથ, તો ઉનકે સરસે ઊંચા હો ગયા દરિયા, જો હોના થા (૭૮) ઓર ગુમરાહ કર દિયા

فَرَعَوْنَ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ۝ يَبْنِيٰٓ إِسْرَءِيلَ قَدْ أَتَجَيْنَاكُمْ

ફિરઓનને અપની કૌમકો, ઓર રાહ ન દિખાઈ (૭૯) એ બની ઇસ્રાઈલ, બિલાશુબહ બચાયા હમને તુમકો

مِّنْ عَدُوِّكُمْ وَوَعَدْنَاكُمْ الْجَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ

તુમ્હારે દુશ્મનસે, ઓર વા'દા ફરમાયા હમને તુમ્હેં કોહે તૂરકે દાહિની જાનિબકા, ઓર ઉતારા હમને તુમ પર

الْمَنَّاءَ وَالسَّلَوىٰ ۝ كُلُّوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا

મન વ સલ્વા (૮૦) કિ ખાઓ પાકીઝા ચીઝેં, જો હમને રોઝી ફરમાઈ તુમ્હેં, ઓર ન સરકશી કરો

فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي وَمَنْ يَحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ

ઉસમેં, કિ ઉતર પડે તુમ પર મેરા ગઝબ. ઓર જિસ પર ઉતર પડે મેરા ગઝબ, તો વોહ

هُوَ ۝ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّسَن تَابٍ وَامِنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ

ઝરૂર ગિરા (૮૧) ઓર બેશક મેં ઝરૂર મઝફિરત ફરમાનેવાલા હૂં જિસને તોબાકી ઓર માનને લગા, ઓર લિયાકતકે કામ કિયે, ફિર

اهْتَدَىٰ ۝ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يٰمُوسَىٰ ۝ قَالَ هُمْ

રાહ પર કાઈમ રહા (૮૨) ઓર કિસને જલ્દી કરાઈ તુમસે અપની કૌમસે ? એ મૂસા (૮૩) અર્જ કિયા, કિ વોહ યહ

أُولَآءِ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ۝ قَالَ فَإِنَّا

મેરે નક્શો કદમ પર હેં, ઓર મેં જલ્દી હાઝિર હો ગયા તેરે હુઝૂર પરવરદિગારા, કિ તૂ ખુશ હો જાએ (૮૪) ફરમાયા હમને તો

قَدْ قَتَلْنَا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ۝ فَرَجَعَ

આઝમાયા તુમ્હારી કૌમકો તુમ્હારે બા'દ, ઓર ઉન્હેં સામરીને ગુમરાહ કર દિયા (૮૫) તો લોટે

مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا ۚ قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ

મૂસા અપની કૌમકી તરફ, ગુસ્સેમેં ભરે, અફસોસ કરતે.. બોલે એ કૌમ ! કયા નહીં વા'દા ફરમાયા તુમસે

رَبُّكُمْ وَعَدَّ أَحْسَنَآهُ أَقْطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَادْتُمْ أَن

તુમ્હારે પરવરદિગારને અચ્છા વાદા ?.. તો કયા તુમ પર વક્તે મુકરરસે ઝમાના ઝ્યાદા લમ્બા હો ગયા ? યા તુમ્હારા જી ચાહા, કિ

يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَاخْلَفْتُمْ مَّوْعِدِي ۝۸۹ قَالُوا

ઉતર પડે તુમ પર તુમ્હારે રબકા ગઝબ ? લિહાઝા તુમને મેરે વા'દેકે ખિલાફ કિયા (૮૬) સબ બોલે

مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمِلْنَا أَوْ زَارًا مِّن زِينَةِ

કિ વા'દા ખિલાફી હમને અપને ઇખ્તિયારસે નહીં કી. હાં ઉઠવાએ ગએ હમસે બોઝ ઇસ કૌમકે ગહનેકે,

الْقَوْمِ فَقَدْ فَنَاهَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ ۝۹۰ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عَجَلًا

તો હમને વોહ સબ ડાલ દિયે, ફિર ઇસ તરહસે ડાલા કુછ સામરીને (૮૭) તો નિકાલા સબકે લિયે એક બછડા,

جَسَدًا لِّلَّهِ خَوَّارٌ فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَى ه فَتَسَى ۝۹۱

મહઝ બેજાનકા ધડ, ગાયકી બોલી બોલતા, તો વોહ કેહને લગે કિ યહ હે તુમ્હારા મા'બૂદ, ઓર મૂસાકા મા'બૂદ, મૂસા તો ભૂલ ગએ (૮૮)

أَفَلَا يَرَوْنَ إِلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا

તો કયા ઉનકો નહીં સૂઝતા કિ ન વોહ કિસી બાતકા જવાબ દે. ઓર ન ઇખ્તિયાર રખે ઉનકે નુક્સાનકા, ન

نَفْعًا ۝۹۲ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هُرُونٌ مِّن قَبْلُ يَقَوْمُ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ

નફઅકા (૮૯) ઓર બિલાશુબહ કહા થા ઉન્હેં હાઝને પહલેસે, કિ એ કૌમ બસ યહ તુમ્હારી આઝમાઈશકી

بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ۝۹۳ قَالُوا لَنْ

ગઈ હે. ઓર બેશક તુમ્હારા પરવરદિગાર ખુદાએ મહરબાન હે, તો મેરે પૈરવ રહો ઓર મેરા હુકમ માનતે રહો (૯૦) ઉન્હોને જવાબ

نُبَدِّحَ عَلَيْكَ عَكْفَيْنِ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَى ۝۹۴ قَالَ يُهْرُونَ

દિયા, કિ હમ ઇસ પર આસન લગાએ રહેંગે, યહાં તક કિ મૂસા વાપસ હોં હમારી તરફ (૯૧) મૂસાને કહા, કિ એ હાઝને તુમ

مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ۝۹۵ إِلَّا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ۝۹۶

કોકિસ થીઝને રોકા ? જબકિ તુમને ઉનકો દેખા કિ ગુમરાહ હો ગએ હેં (૯૨) કિ મેરે પીછે ન આ ગએ, તો કયા તુમને મેરે હુકમકો નહીં માના ? (૯૩)

قَالَ يَبْنَؤُمْ لَا تَأْخُذْ بِحَيَاتِي وَلَا بِرَأْسِي إِنِّي خَشِيتُ أَن تَقُولَ

વોહ બોલે, “કિ મેરે માં જાએ ન મેરી દાદી પકડો ઓર ન સરકે બાલ, મેં તો ડરા કિ

فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ۝۹۷ قَالَ فَمَا

આપ કહેંગે, કિ તુમને બની ઇસ્રાઈલમં ફૂટ ડાલ દી, ઓર મેરે ફેસલેકા ઇન્તઝાર નહીં કિયા’ (૯૪) વોહ બોલે, કિ “તેરા

خَطْبُكَ يُسَامِرِي ۝۹۸ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ

કયા મુઆમલા હે એ સામરી ?” (૯૫) જવાબ દિયા, કિ “મેં ને દેખ લિયા જો ઇન લોગોંને નહીં દેખા, તો મેંને એક મુઠ્ઠી

قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلْتُ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾

(ભરલી, ફરિશ્તેકે નિશાને કદમસે, તો ઉસકો છિડક દિયા, ઓર યૂં હી અચ્છા લગા મેરે જીકો) (૯૬)

قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ ۚ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُمْخَفَهُ ۚ وَانْظُرْ إِلَى إِلْهِكَ الَّذِي ظَلْتَ

બોલે, કિ “તૂ દૂર હો, કિ તેરા કામ ઇસ ઝિન્દગીમેં યહ હે કિ કેહતા ફિરે કિ મુઝે હાથ ન લગાના. ઓર

إِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَّنْ تُمْخَفَهُ ۚ وَانْظُرْ إِلَى إِلْهِكَ الَّذِي ظَلْتَ

બિલાશુબહ તેરે લિયે એક વા’હેકા દિન હે, કિ ટાલા ન જાએગા, ઓર દેખ અપને બુતકો જિસ પર ખુબ

عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّخَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ۚ إِنَّهَا

આસન લગાએ થા. કિ હમ ઇસકો ફૂંક દેંગે, ફિર ઉસકી ખાક બિખેર કર બહા દેંગે દરિયામેં” (૯૭) બસ

إِلْهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلُّ شَيْءٍ عِلْمًا ۚ ﴿٩٨﴾

તુમહારા મા’બૂદ સિર્ફ અલ્લાહ હે, કિ નહીં કોઈ પૂજનેકે કાબિલ ઉસકે સિવા, ઘેર લિયા હર ચીઝકો ઇલ્મમેં (૯૮)

كَذَلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءٍ مَا قَدْ سَبَقَ ۚ وَقَدْ آتَيْنَاكَ

ઇસી તરહ હમ આહિર કરતે હેં તુમ પર વાકેઆત જો ગુઝર ચુકે. ઓર બેશક દિયા હમને તુમ્હે

مِنْ لَّدُنَّا ذِكْرًا ۚ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

અપની તરફસે બહા ઝિંક (૯૯) કિ જિસને બેરુખીકી ઉસસે, તો વોહ ઉઠાએગા કયામતકે દિન

وِزْرًا ۚ خَلِيلَيْنَ فِيهِ ۚ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ حِمْلًا ۚ ﴿١٠٠﴾ يَوْمَ

બોઝ (૧૦૦) હમેશા રહનેવાલા ઉસમેં. ઓર કિતના બુરા હે ઉનકા કયામતકે દિન બોઝ (૧૦૧) જિસ દિન કિ

يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَتَحْشُرُ الْجَبَرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ۚ يَخْفَتُونَ

ફૂંકા જાએગા સૂરમેં, ઓર ઉઠાએંગે હમ મુજરિમોંકો ઉસ દિન નીલી આંખેં (૧૦૨) ફુસફુસાતે

بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا عَشْرًا ۚ مَخُنْ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ

બાહમ, કિ તુમ લોગ નહીં બસે, મગર દસ દિન (૧૦૩) હમ ખુબ જાનતે હેં જો વોહ કહેંગે, જબ કહેગા ઉનકા

أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ۚ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ

સબસે બહા લાલ બોઝકડ, કિ નહીં રુકે મગર એક દિન (૧૦૪) ઓર દરયાફત કરતે હેં તુમસે પહાડોંકો,

فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ۖ فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ۚ لَا تَرَىٰ

તો જવાબ દો કિ ઉડા દેગા ઉનકો મેરા પરવરદિગાર, રેઝા રેઝા (૧૦૫) ફિર છોડ દેગા ઝમીનકો પટ પર ચોરસ (૧૦૬) ન દેખોગે

فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ۚ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ

ઉસમેં કોઈ ઘાટી, ન ટીલા (૧૦૭) ઉસ દિન પીછે પીછે ચલેંગે પુકારનેવાલેકે બગેર, કિસી ઇન્દિરાફકે.

وَخَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ۚ يَوْمَئِذٍ

ઓર પસ્ત હો ગઈ આવાઝે ખુદાએ મહરબાનકે લિયે, તો ન સુનોગે, મગર સાઝે સાઝે (૧૦૮) ઉસ દિન

لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَفِىَ لَهُ قَوْلًا ۚ

ન કામ આએગી શફાઅત, મગર વોહ જિસકો ઇજાઝત બખ્શ દી ખુદા એ મહરબાનને, ઓર વોહ જિસકી બાત પસન્દ ફરમાઈ ઉસને (૧૦૯)

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا ۚ وَ

વોહ જાને જો કુછ ઉનકે સામને હે ઓર જો કુછ ઉનકે પીછે હે, ઓર વોહ લોગ નહીં ઘેર સકતે ઉસકો ઇલ્મમેં (૧૧૦) ઓર

عَذِبِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ ۖ وَقَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ۚ وَ

જુક પડે સારે ચેહરે ઉસ હય્યુ કય્યૂમકે લિયે. ઓર બેશક નાકામ રહા જિસને અંધેરા ઉઠાયા (૧૧૧) ઓર

مَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخْفُ ظُلْمًا ۚ وَلَا

જો કરે લિયાકત મન્દિયાં ઓર વોહ માનનેવાલા ભી હે, તો ઉસકો કોઈ ખોફ નહીં હોગા કિસી અંધેરકા, ઓર

هَٰصِمًا ۚ وَكَذَٰلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَصَرَّفْنَا فِيهِ مِنْ

ન નુકસાનકા (૧૧૨) ઓર ઇસ તરહ ઉતારા હમને ઇસકો કુરઆન અરબી ઝબાનમેં, ઓર તરહ તરહસે બયાન ફરમાયા ઇસ

الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ۚ فَتَعَالَى اللَّهُ

મેં અઝાબકો, કિ વોહ ખોફ ખાએ, યા પેદા કર દે ઇનમેં કુછ સોચ (૧૧૩) તો સબસે બાલા હે અલ્લાહ,

الْمَلِكُ الْحَقُّ ۚ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يُقْضَىٰ إِلَيْكَ

સચ્ચા બાદશાહ. ઓર જલ્દી મત કિયા કરો કુરઆનમેં, ઇસસે પહલે કિ પૂરી કર દી જાએ તુમહારી તરફ

وَحْيِهِ ۚ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ۚ وَلَقَدْ عَهِدْنَا إِلَىٰ آدَمَ مِنْ

ઉસકી વહી. ઓર દુઆ કરો કિ પરવરદિગારા જુયાદા દે મુજે ઇલ્મ (૧૧૪) ઓર બેશક તાકીદ કી થી હમને આદમકો ઇસસે

قَبْلِ فَنَسَىٰ وَلَمْ يُجِدْ لَهُ عَزْمًا ۚ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَكِ اسْجُدْ وَ

પહલે, તો વોહ ભૂલ ગએ ઓર “નહીં પાયા હમને ઉનકા કર્દ” (૧૧૫) ઓર જબકિ હુકમ દિયા થા હમને ફરિશ્તોંકો કિ સજદ કરો

لَادَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ۖ أَبَىٰ ۚ فَقُلْنَا يَا أَدَمُ إِنَّ هَٰذَا عَدُوٌّ

આદમકા, સબને સજદા કિયા, સિવા ઇબ્લીસકે, ઉસને ઇન્કાર કર દિયા (૧૧૬) તો ફરમાયા હમને કિ એ આદમ! યહ દુશ્મન હે તુમહારા ઓર

لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَ مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى ۚ إِنَّ لَكَ أَلًا

તુમહારી બીબીકા, તો યહ નિકાલને ન પાએ તુમ દોનોકો જન્નતસે, કિ મશક્કત ઉઠાની પડે (૧૧૭) બિલાશુબહ તુમહારે મતલબ

تَجُوعٌ فِيهَا وَلَا تَعْرَى ۚ ۝۱۱۸ وَأَنَّكَ لَا تَظْمَأُ فِيهَا وَلَا تَصْحَى ۝۱۱۹

કી ખાત યહ હે, કિ ન ભૂક લગેગી ઇસમેં ઓર ન બરહંગી (૧૧૮) ઓર ન ઉસમેં તુમહેં પ્યાસ લગેગી, ઓર ન ધૂપ (૧૧૯)

فَوَسَّسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا آدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةٍ

તો વસ્વસા ડાલા શૈતાનને, બોલા “એ આદમ ! ક્યા મેં બતા દૂં તુમહેં દરખ્તે હયાત,

الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَّا يَبْلَى ۝۱۲۰ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَّتْ لِهَمَّاسَوَاتِهِمَا وَ

ઓર વોહ મુલ્ક જો કેહના ન હો ?” (૧૨૦) યુનાન્હે ખા લિયા ઉસસે, તો ઝાહિર હો ગઈ ઉનકે લિયે ઉનકી શર્મકી ચીઝે, ઓર

طَفَقَا يَخْصِفْنَ عَلَيْهِمَا مِنْ وَّرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ

લગે ચિપકાને અપને અપને ઊપર જન્નતકે પત્તે. “ઓર ભૂલ ગએ આદમ અપને રબકે હુકમકો, તો

فَعَاوَى ۝۱۲۱ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى ۝۱۲۲ قَالَ اهْبِطَا

ઉન્હેભી અપનાચાહાખોદિયા” (૧૨૧) ફિરયુલિયા ઉનકોઉનકેરબને પસતોબા કબૂલ ફરમાલી ઉનકી, ઓર ચાહ લગાદિયા (૧૨૨) “ફરમાયા, દેમેંઉતરજાઓ

فِيهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدَاوَةٌ قَالُوا يَا تَيْبَتُكُم مَّيِّ هَدَىٰ ه

જન્નતસે સબકે સબ, તુમમેં એક દૂસરેકા દુશ્મન હે, અબ અગર આએ તુમહારે પાસ મેરી તરફસે હિદાયત..

فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ۝۱۲۳ وَمَنْ أَعْرَضَ عَنِّي

તો જિસને પીછા ધરા મેરી હિદાયતકા, તો ન ભટકે ન મશક્કતમેં પડે (૧૨૩) ઓર જિસને બેરુખીકી મેરી

ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ أَعْمَى ۝۱۲۴ قَالَ

યાદસે, તો ઉસકી ઝિન્દગી તંગ હે. ઓર ઉઠાએંગે હમ ઉસે ક્યામતકે દિન અન્ધા” (૧૨૪) અગર પૂછા

رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ۝۱۲۵ قَالَ كَذَلِكِ أَتَتْكَ

કિ “પરવરદિગારા ક્યું ઉઠાયા તૂને મુઝે અન્ધા, હાલાંકિ મેં અંધિયારા થા ?” (૧૨૫) તો ઇસકા જવાબ હે, કિ “ઇસી તરહ આઈ થી

أَيُّنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَى ۝۱۲۶ وَكَذَلِكَ نُجْزِي مَنْ

તુઝ તક હમારી આપતે, તો તુમને ઉસે ભુલા દિયા થા, ઓર ઇસી તરહ આજ ભી તૂ યાદ ન કિયા જાએગા” (૧૨૬) ઓર ઇસી તરહસે સઝર દેતેહેં હમ જિસ

أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ۝۱۲۷

ને ઝ્યાદતીકી, ઓર ન માના અપને પરવરદિગારકી આયતોંકો. ઓર બિલાશુબહ આખિરતકા અઝાબ તો ઝ્યાદા સખ્ત ઓર દવામી હે (૧૨૭)

أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمَا أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فِي مَسْجِرِهِمْ

तो क्या उन्हें छिदायत न मिली उससे? कि कितने उल्लास कर दिये हमने उनसे पहले तबके के तबके, कि यह लोग चलते फिरते हैं जिनके घरों में.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النُّهَى ۝۱۸۰ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ

बेशक इसमें अजर निशानियां हैं अकलवालोंके लिये (१२८) और अगर न अक कलिमा पहलेसे ते होता तुम्हारे रब

لَكَانَ لِنَرَامًا وَآجَلٍ مُّسَمًّى ۝۱۸۱ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ

के यहां, और वकते मुकरर, तो अजाब चिपक जाता (१२८) तो सध करो जो वोड भकते हैं, और पाकी बयान करो

رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ الْيَلِ فَسَبِّحْ

अपने रबकी उम्हके साथ, सूरज निकलनेसे पहले और उसके डूबनेसे पहले, और रातकी घडियोंमें, तो पाकी बयान

وَأَطْرَافِ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ۝۱۸۲ وَلَا تَسُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا

करो और दिनके कनारोंमें, कि तुमको भुशी मुयस्सर हो (१३०) और मत उठा कर देभो अपनी आंभें, जो रहने सडनेको दे

بِهِ أَزْوَاجًا لَهُمْ ذَهْرَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لَهُمْ فِيهِ وَرْزَقٌ

डावा हमने इन काहिरोंके जोड़ोंको, दुन्यावी जिनदगीका साजो सामान, ताकि उन्हें कितनेमें पडा रहने दें उसमें. और

رَبِّكَ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ۝۱۸۳ وَأَمَّا أَهْلُكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا تَسْأَلْكَ

तुम्हारे रबकी रोजी बेहतर है और दवाभी है (१३१) और दुकम दो अपने घरवालोंको नमाजका, और उस पर जमकर रहो, हम तुमसे नहीं

رَزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ۝۱۸۴ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ

मागते रोजी, हम भुद रोजी तुम्हें देते हैं, और अन्जामे भैर भौंके भुदाका है (१३२) और भोले कि “क्यूं नहीं लाते कोई निशानी

مِّن رَّبِّهِ ۚ أَوَلَمْ تَأْتِهِم بَيِّنَةٌ مَا فِي الصُّحُفِ الْأُولَىٰ ۝۱۸۵ وَلَوْ أَنَّا

अपने रबकी?” “क्या नहीं आई उनके पास कोई भबर, जो पहले सहीफोंकी है” (१३३) और अगर हम भरभाद

أَهْلَكْنَاهُمْ بَعْدَ آيٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا

कर देते उन्हें अजाबसे इसके पहले, तो केडते, कि “परवरदिगारा क्यूं न भेज दिया तूने हमारी तरफ

رَسُولًا فَتَنْتَبِهْ إِلَيْنَا مِنْ قَبْلِ أَنْ نَذِلَّ وَنَخْزَىٰ ۝۱۸۶ قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ

रसूल, कि पैरवी करते हम तेरी निशानियोंकी कबल इसके कि हम जलीलो रुखा होते” (१३४) केड दो, “कि सब मुन्तजिर हैं, तो तुम भी

فَتَرَبَّصُوا ۚ فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ۝۱۸۷

मुन्तजिर रहो, कि जल्द मा'लूम कर लोगे कि कौन सीधे रास्तेवाला है और किसने राह पा ली” (१३५)